

на други - нозете. Едни изгаряли бързо в огън, други горели на бавен огън. Потопявали ги в реки и морски дълбини. Едни сякаш са злодеи, живи разкъсвали кръвожадни зверове; други, след всевъзможни мъчения, вече мъртви, разграбвали хищни птици. С думи не може да се изразят, нито да се преразкажат всички видове мъки, на които врагът дявол подхвърлял боголюбивите мъченици и подвижници. Но с какво мъжество и търпение те се подвизавали, тържествувайки със силата на духа над немощната плът! И ето, те получили награда за своите подвизи несравнено по-голяма, отколкото очаквали. В своя живот те проявяват несъкрушима вяра - първо, че като страдат тук кратко време, може да достигнат вечни блага; второ, че могат да надвият врага; свръхчовешките мъки, на които нашият враг ги подхвърлял, те мъжествено понасяли. Така, ако и ние понасяме всички скърби и бъдем твърди в изпитанията, наистина ще станем "приятели Божии", Сам Бог ще ни подкрепи в борбата и преизобилно ще ни въздаде за подвизите... Ние знаем, какви трудове изисква сегашният живот: да изпитаме сами себе си в безмълвие! Преди всичко нам е необходимо искрено разкаяние, за да станем Божии храмове, защото ни очаква велика награда във вечността..."

"Да си спомняме за Този, - продължи старецът - Който няма гдето глава да подслони."

"Скръбта, по думите на апостола, поражда търпение - каза още старецът. - Да направим нашия дух причастен на царството небесно..."

"Чеда, да не обичаме света, ни това, що е в света..."

"Да пазим себе си от зли помисли - каза в заключение старецът. - Това е спасително средство за спасение..."

- Стори ни милост, отче, кажи ни защо, по какви подбуди си приел монашество?

- В моето отечество (старецът бил от Солун) на три версти от градската стена живееше отшелник от Месопотамия на име Давид. Той беше мъж много добродетелен, любвеобилен, със строг живот. Прекарал в уединение 70 години. Една нощ стражата охранявала стените на града от варвари. Войниците стояли край стената, срещу която лежал усамотеният старец. Изведнъж виждат, че от всички прозорци на килията на стареца излиза огън. Като помислили, че варварите са я подпалили, на разсъмване се затичали към килията и като намерили, че старецът е невредим и килията цела, останали учудени. На следващата нощ войниците отново видели огън в килията на стареца и това се повтаряло много пъти. Необикновеното явление станало известно на целия град и на цялата тая страна, така че мнозина прекарвали цели нощи срещу стената, за да видят дивния огън. Явлението продължи до смъртта на стареца. Аз сам видях това чудо неведнъж и дважд, а много пъти. И казах в себе си: ако още на този свят Бог прославя Своите раби с толкова голяма слава, какво ли пък ще бъде в бъдещия век, когато лицата им ще просияят като слънце!? Ето, чеда мои, това стана повод да приема монашески образ.